

Kjæphest; man holder Gilber og mører sig rundt omkring ved Skyttester. Naar man seer, med hvilken Enthusiasme man tager fat paa disse, kan man meget godt tænke sig Muligheden af, at et Amdsraad kunde sige: Dertil skulle Beboerne sættes i Skat; thi det er netop noget rart Noget; det fjerner Beboernes Tanker fra det Politiske, som de ellers beskæftige sig for meget med; det giver dem meget mere Smag for at omgaaes med en Bøsse og at drikke et Glas, og det vender deres Tanker bort fra det Alvorlige til det mere Muntre, især naar de kunne faae Bidrag fra Amdsrepartitionsfonden til derfor at holde disse Fester. Det er altsaa virkelig med stor Betænkelse, jeg gaaer ind paa en saadan Bestemmelse, men lader os kun sammenholde denne Paragraph med § 23, der fastsætter Grændsen for Amdsraadets Udskrivningsret i det Hele. Der staaer, at Amdsraadet ikke noget Aar kan udskrive et større samlet Bidragsbeløb end Gjennemsnittet af det tilsvarende Beløb for de 3 nærmest foregaaende Aar med Tillæg af en Tiendebel. Denne Mark pr. Td. Hartkorn, som ligger udenfor den lovbestemte Forretningskreds, maa herefter være indbefattet i det Beløb, som Amdsraadet faaer Lov til at udskrive, men dersom man nu tager den til saadanne Udenomsting, kan man maaskee ikke engang iøvrigt komme ud af det ved at udskrive et saa stort Beløb som det, der i Gjennemsnit har været brugt i de sidste 3 Aar; hvis Indenrigsministeren nu beholder den Ret, som her er givet ham, men som jeg vil ønske, at han ikke maa beholde, kan han ikke godt gaae imod § 20 og sige: Nei, denne ene Mark, som ligger udenfor den lovbestemte Virkekreds, skal spares; thi det er bestemt, at Amdsraadet kan anvende den uden at spørge Indenrigsministeren; han er altsaa ligefrem tvungen til at give en Tilladelse, som han ellers maaskee ikke vilde give, og som maaskee heller ikke behøvedes, hvis denne Mark ikke forlods var givet ud til Liebhaberier. Derfor troer jeg, at disse 2 Bestemmelser staae i Strid med hinanden. Dersom Meningen er, at denne

Mark pr. Td. Hartkorn ikke skulle regnes med i det Beløb, som Amdsraadet har Lov til at bevilge uden at spørge. Nogen derom, ere Deres uheldige, idet der staaer: „større samlet Beløb“. — Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, det er rigtigt, at give Indenrigsministeriet den nys omhandlede Ret. Jeg er af den bestemte Mening, at Maximum af det Bidrags Beløb, som Amdsraadet skal kunne udskrive, bør sættes noget rundeligt. I Motiverne er det med Nette sagt, at man gaaer ud fra, at de Mænd, hvoraf Amdsraadet bestaaer, ere mere ophyste eller ialtsald mere indøvede og kyndige i Forretninger, end det mange Steder kan være Tilfældet i Sogneforstanderskaberne, og naar man da tilmed er saa rundeligt haandlet, at man vil lade deres Liebhaberier faae et saadant Beløb, at der dertil kan udskrives en Mark pr. Td. Hartkorn, hvorfor skal man da ikke give dem Lov til at udskrive et noget større Beløb til de Foranstaltninger, som ligge indenfor deres lovbestemte Virkekreds. Det indseer jeg ikke. Jeg troer, at der som Maximum maa sættes et høiere Beløb end det, her er foreslaaet, men at der da ikke bør være nogen anden Udvei for Amdsraadet, naar der behøves en større Sum, end at Tilladelsen til at udskrive denne gives ved Lov, og ikke ved Indenrigsministeriets Sanction. Det er principrigtigt, og jeg troer, det giver Beboerne i Amdsraadskredsen Sikkerhed for, at de ikke skulle blive overbeholdte. Det er til lige en Bedblikken i det Jobspor, hvori vi allerede ere komne ind; thi med Hensyn til Beskatningsmyndighed for Kjøbenhavns Commune have vi allerede den Bestemmelse, at der, for at der kan udskrives et høiere Beløb end det, som er det høieste, der kan udskrives, behøves en Lov; der er ikke Tale om, at det Samme kan opnaaes ved at gaae til Indenrigsministeriet. Noget Vignende maa man kunne bestemme her, men man maa da sætte det høieste Beløb, som kan udskrives, saa rundeligt, at det kan antages, at man kun i ganske ekstraordinære Tilfælde kan have Trang til at gaae ud der-